

15.6.2017

NARAVOSLOVNI DAN – ZELIŠČA

V četrtek, 9.6.2017, smo bili pri Nikini babici Milici. Spoznavali smo zelišča. Naredili smo tudi pečene koprive. Milica nam je tudi nabrala bonbone z vrta. Ernest nam je prinesel lipin sok. Delali smo tudi pirino moko. Zobali smo črn ribez.

Mai Horvat, 1. razred

Z avtobusom smo se odpeljali do Nikine babice. Na njenem velikem vrtu smo videli krompir, jagode, paradižnik in kumarice. Videli smo tudi ovce. Babica nas je postregla z dobrotami – jedli smo palačinke s koprivami, jagode s čokolado, piškote in lučke. Bilo mi je zelo všeč. Rada imam naravo.

Katarina Božac, 1. razred

V četrtek smo obiskali zeliščni vrt Nikine babice v Zimici. Tja smo se peljali z avtobusom. Na vrtu smo videli veliko zelišč, ki smo jih tudi povohali. Dobili smo pa še kekse in lučke. V zeliščnem vrtu mi je bilo zelo všeč.

Eva Vrbnjak, 1.razred

V četrtek smo si k Nikini babici šli ogledat zeliščni vrt. Tam smo videli meto, baziliko, grah, ki je dober kot bonbonček in še veliko drugih zelišč. Potem smo si pripravili prigrizek iz kopriv in testa. Ko smo se vračali v šolo, smo se še ustavili pri cerkvi, kjer je tudi zelisčni vrt Melisa. Bilo je super, saj smo veliko videli in se novega naučili.

Iva Ilec, 1.razred

V četrtek smo imeli naravoslovni dan. Šli smo k Nikini babici Milici. Odšli smo na vrt. Blizu vrta je Milica nabrala koprive. Na mlinček smo zmleli piro. V skledo smo dali tri jajca, mleko in pirino moko. To smo zmešali. Milica je koprive namakala v testo in jih cvrla v olju. Mi smo jih jedli. Meni so bile dobre. Preživela sem čudovit dopoldan.

HVALA MILICA!

Urška Krajnc, 1.razred

1.6.2017 **ČESTITKA**

Nika Mulec, učenka 8. razreda, je sodelovala na literarnem natečaju **Moja rodna domovina**, ki ga je razpisalo Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo mesta Ljubljane in OŠ Vič. Na natečaj je prispelo več kot 250 prispevkov. Nika je za svoj prispevek **Sijaj kresne noči** prejela priznanje. Iskrene čestitke.

Mentorica:
Darinka Mulaosmanović

SIJAJ KRESNE NOČI

Poletje se začne z najdaljšim dnem in najkrajšo nočjo. To je kresna noč, noč velikega ognja, ki ima poseben čar in posebno moč. Najdeš lahko zaklad, lahko si neviden, še dedek lahko postane otrok ... Povedala vam bom, kaj se je zgodilo letos.

Po navadi sem vsako poletje ostala doma. Oče in mama sta vedno delala. Brat je že s prvim dnem odšel k babici in dedku na kmetijo, saj jima zelo rad pomaga pri opravljanju del in hranjenju živali.

Jutro je. Zbudili so me sončni žarki, ki so me nežno božali po obrazu. Končno. Končno sem sama doma. Ta mir je bil zelo dobrodošel, saj je za mano daljše stresno obdobje. Šola se je končala, učila sem se veliko in dnevi pred mano bodo manj napeti.

Moje misli so bile usmerjene proti prihajajočim veselim dogodkom, ki jih bom tudi sama organizirala. Sigurna sem bila, da bodo te počitnice nekaj posebnega, saj sem o njih razmišljala celo šolsko leto.

Velikokrat sem poslušala babico, ko nam je dolgo v zimsko noč pripovedovala o ljudskem izročilu. Govorila nam je o tem, kako so včasih na kresno noč sedeli skupaj na jasi v bližnjem gozdu in strmeli v nebo. Vsi so nemo čakali, da se nebo odpre in da zvezda pomežikne v znak, da si zaželijo željo, tisto drobno, v kotu njihovih src, ki jim toliko pomeni. Nebo je vedno bilo jasno, saj je narava bila čistejša in ne tako onesnažena kot danes. Ob polnoči naj bi se ta želja tudi izpolnila.

Po dolgem razmišljanju sem v srcu začutila, da tudi jaz želim doživeti sijaj kresne noči. Ne daleč od moje hiše je bila podobna jasa kot iz babičine zgodbe. Vedela sem, da bom povabila še nekaj prijateljev, ki imajo goreče želje. Starši so vedeli za mojo gorečo željo. Želela sem imeti psa. Ker sem enega že imela in sva imela lep odnos, a ker ga je nekega dne povozil avto, sem ostala brez njega. Hudo sem ga pogrešala in hotela sem takoj drugega. Čeprav se mi želja ni uresničila, sem rekla, da se mi bo že kdaj.

Prišel je večer, ko sem s prijatelji odšla na to jaso. Pogovarjali smo se dolgo v noč, se smejali in tu in tam pogledali v nebo. Vsak izmed nas je vedel, da v srcu skriva veliko željo. Čakali smo polnoč in jo tudi dočakali. Vsi smo pogledali v nebo, zlate zvezde so se nam smejale in mežikale, kot da bi že vedele za naše želje.

Tiho smo v sebi zašepetali te najlepše besede in tako iskriivo upali na uresničitev želja.

Usedli smo se in čakali na zvezdnati prah, ta čaroben prah, ki vsakemu vlije kanček upanja. Kmalu za tem sem začutila posebno toploto, ki me je grela pod roko. Za trenutek nisem vedela, kaj je to. Dokler nisem začutila prijetnega dotika, se nisem zavedala, da se mi je želja uresničila. Pogledala sem in videla to lepo belo snežno kepo s štirimi tačkami.

Od veselja sem skočila in najverjetneje prestrašila to kepo, saj je več ni bilo nikjer.

Prišla sem nazaj domov žalostna, a hkrati vesela. Zaspala sem.

Jutro me je znova presenetilo s toplimi in nežnimi žarki. Odprla sem oči. Nisem mogla verjeti. Ne. Ob meni je stala ta ista snežna kepa kot na kresno noč. Gledala me je s tako lepimi, igrivimi očmi, da sem jo objela in stisnila k sebi.

Od tistega trenutka sem začela verjeti v čarovnijo kresne noči. Jaz in moja mala snežna kepa, moj kuža Tilč.

Nika Mulec, 8. razred

Priznanje

31.5.2017

VRTAVKE IN MOŽIČEK KOPITLJAJČEK

Pri spoznavanju okolja smo si naredili pisane igračke: VRTAVKO in MOŽČKA KOPITLJAČKA. V odmorih se radi z njimi poigramo.

1. razred

18.5.2017

FIŽOLČEK

V ŠOLI SMO SEJALI KREŠO IN SADILI FIŽOL. FIŽOLČEK SMO DALI NA MOKRO PAPIRNATO BRISAČO V STEKLENI KOZAREC IN OPAZOVALI, KAKO ZELO HITRO JE ZRASTEL KALČEK. TUDI DOMA SEM NAPRAVIL ENAK POSKUS . KO SO SE NA VLAŽNI BRISAČI RAZVILI VSI DELI RASTLINE , SVA GA Z MAMO POSADILA V KORITO Z ZEMLJO. IMAMO GA V HIŠI IN GA OPAZUJEMO VSAK DAN. NA NJEM STA ŽE DVA PRAVA FIŽOLČKA.

JURE WEINGERL, 1. RAZRED

15.5.2017 Pri spoznavanju okolja smo si v drugem razredu naredili čudovite vetrnice. Seveda smo jih morali takoj preizkusiti, zato smo se z njimi odpravili ven. Ugotovili smo, da se super megalomastično vrtijo in tudi veter nam je bil naklonjen. Nekatere so se vrtele tako močno, da so kar odletele s palčk.

2.razred

12.5.2017 **PONOVNO V PLANICI**

Učiteljica likovnega pouka nas je prijavila na natečaj, ki ga je pripravila zavarovalnica Triglav. Naslov natečaja je bil Z vlakom v Planico. Plakat, ki smo ga pripravili skupaj z učenci 8. Razreda, je bil izbran med 15 najboljših. Za nagrado smo dobili izlet v Planico.

Komaj smo čakali četrtek, 23. 3. 2017, ko smo se ob 4.40 dobili pred pošto. Kljub rani uri smo bili veseli in polni pričakovanj. Po dolgih treh urah vožnje smo končno prispeli na cilj. Bila je gneča, zato smo se komaj prebili skozi varnostne zapornice. Najprej smo odšli po malico, nato pa na mesto, kjer smo bili večino časa. Ko se je začel prvi uradni trening, smo komaj čakali naše Orle. Bili smo polni adrenalina, ko smo gledali navzgor proti velikanki in zelo ponosni na skakalce, da imajo dovolj poguma, da se spustijo po skakalnici. Po drugem treningu smo imeli malo prostega časa, da smo šli po stojnicah kupit troblje, slaščice, spominke in podobno. Končno so se začele kvalifikacije za tekmo, ki je bila na sporedu naslednji dan. Zdaj smo še bolj glasno navijali za skakalce. Bili smo zadovoljni z uspehom naših fantov. Po tekmi smo odšli do odra, kjer je imel reper Zlatko koncert. Bili smo na trnih, saj so takrat razglasili zmagovalca natečaja. Žal to nismo bili mi, a smo vseeno bili zadovoljni z našim uspehom. Ko je bilo koncerta konec, smo se usedli na avtobus in se odpeljali proti Koreni.

Z izleta smo prišli zadovoljni z izpolnjenimi pričakovanji. Upam, da se bom še kdaj udeležila podobnega izleta.

Maja Vrbnjak, 7. razred

PRVIČ V PLANICI

Na začetku januarja je naša razredničarka Andreja Flis dobila vabilo za likovni natečaj za 7. in 8. razred. Prijavila nas je in prišli smo med prvih 15 šol. Za nagrado smo dobili izlet v Planico.

Zbrali smo se že ob 4.50 zjutraj pri Kulturnem domu Korena. Po dolgih treh urah vožnje smo končno prispeli v Planico. Vsi smo bili zelo veseli in vzhičeni. Bila je zelo velika gneča in komaj smo se prebili skozi varnostne zapore. Najprej smo šli po malico, potem pa na določen kraj, kjer smo bili večina časa. Ob 9:00 se je začel prvi uradni trening. Bilo je zelo hrupno, saj smo vsi kričali in navijali. Zraven smo si lahko prinesli hupo ali kakšne druge stvari za navijanje. Tudi učenci iz Dupleka so se udeležili dogodka. Trening se je končal in imeli smo nekaj

časa, da gremo na stojnice. Nekateri so šli na stojnice s kapami in hupami, drugi pa na sladoled ali sladkorno peno. Jaz si nisem ničesar kupila. Vrnili smo se nazaj. Začele so se prave kvalifikacije. Najprej so skočili tuji skakalci, nato pa slovenski. Bilo je zelo napeto, saj so vsi skakali čez 200 metrov. Tudi jaz sem postala živčna in nervozna. Trije slovenski skakalci so se že pred kvalifikacijami uvrstili naprej. Vse skupaj pa se jih je naprej uvrstilo 6. Čeprav nobeden Slovenec ni bil med prvimi tremi, sem bila zelo ponosna na njih. Ko so se skoki končali, nas je učiteljica odpeljala k halam, kjer je nastopal reper Zlatko. Tam je bila tudi razglasitev zmagovalca likovnega natečaja. Žal, to nismo bili mi, vendar smo bili vseeno veseli. Po kakšnih 20 minutah uživanja v Zlatkovi glasbi, smo se vrnili k avtobusu.

Vrnila sem se zelo vesela in polna izpolnjenih pričakovanj. Upam, da to ni bilo zadnjič, da sem bila v Planici, saj bi jo rada še večkrat obiskala. Ne bi pa bilo tako zabavno, če zraven ne bi bilo mojih sošolk ali sošolcev.

Ivana Grabušnik, 7. razred

DRŽAVO TEKMOVANJE IZ MATEMATIKE

Na državno tekmovanje sem se uvrstila, saj sem na šolskem tekmovanju dosegla več kot 80% točk (85%). Vesela sem bila, da sem se uvrstila naprej in letos upala na zlato priznanje. Na tekmovanje sem se z učiteljico Angelo ogromno pripravljala.. Veliko sem delala tudi doma. Nalog sem naredila ogromno. Mislila sem, da mi bo letos mogoče celo uspelo.

Tekmovanje se je odvijalo v soboto, 22. 4. 2017, dopoldne na OŠ Kamnica. Šola mi je bila všeč. Najprej nas je pozdravil ravnatelj, ki je v svoj govor vključil tudi nekaj matematičnih problemov. Po nagovoru so nam otroci zaigrali na tolkala. Po tem pa smo se razvrstili v učilnice. Ko je vsak sedel v svoji klopi, smo dobili tekmovalne pole. Reševali smo celi 2 uri. Bilo je težko. Vseeno mi je šlo bolje, kot sem pričakovala. Po končanem tekmovanju smo dobili malico (hrenovke in sadje) in se odpravili domov.

Na koncu sem osvojila srebrno priznanje. Ni to, na kar sem upala, a sem zadovoljna z rezultatom.

Špela Bezjak, 9. razred

SIJAJ KRESNE NOČI

(Nagrajen prispevek literarnega natečaja Moja rodna domovina)

Poletje se začne z najdaljšim dnem in najkrajšo nočjo. To je kresna noč, noč velikega ognja, ki ima poseben čar in posebno moč. Najdeš lahko zaklad, lahko si neviden, še dedek lahko postane otrok ... Povedala vam bom, kaj se je zgodilo letos.

Po navadi sem vsako poletje ostala doma. Oče in mama sta vedno delala. Brat je že s prvim dnem odšel k babici in dedku na kmetijo, saj jima zelo rad pomaga pri opravljanju del in hranjenju živali.

Jutro je. Zbudili so me sončni žarki, ki so me nežno božali po obrazu. Končno. Končno sem sama doma. Ta mir je bil zelo dobrodošel, saj je za mano daljše stresno obdobje. Šola se je končala, učila sem se veliko in dnevi pred mano bodo manj napeti.

Moje misli so bile usmerjene proti prihajajočim veselim dogodkom, ki jih bom tudi sama organizirala. Sigurna sem bila, da bodo te počitnice nekaj posebnega, saj sem o njih razmišljala celo šolsko leto.

Velikokrat sem poslušala babico, ko nam je dolgo v zimsko noč pripovedovala o ljudskem izročilu. Govorila nam je o tem, kako so včasih na kresno noč sedeli skupaj na jasi v bližnjem gozdu in strmeli v nebo. Vsi so nemo čakali, da se nebo odpre in da zvezda pomežikne v znak, da si zaželijo željo, tisto drobno, v kotu njihovih src, ki jim toliko pomeni. Nebo je vedno bilo jasno, saj je narava bila čistejša in ne tako onesnažena kot danes. Ob polnoči naj bi se ta želja tudi izpolnila.

Po dolgem razmišljanju sem v srcu začutila, da tudi jaz želim doživeti sijaj kresne noči. Ne daleč od moje hiše je bila podobna jasa kot iz babičine zgodbe. Vedela sem, da bom povabila še nekaj prijateljev, ki imajo goreče želje. Starši so vedeli za mojo gorečo željo. Želela sem imeti psa. Ker sem enega že imela in sva imela lep odnos, a ker ga je nekega dne povozil avto, sem ostala brez njega. Hudo sem ga pogrešala in hotela sem takoj drugega. Čeprav se mi želja ni uresničila, sem rekla, da se mi bo že kdaj.

Prišel je večer, ko sem s prijatelji odšla na to jaso. Pogovarjali smo se dolgo v noč, se smejali in tu in tam pogledali v nebo. Vsak izmed nas je vedel, da v srcu skriva veliko željo. Čakali smo polnoč in jo tudi dočakali. Vsi smo pogledali v nebo, zlate zvezde so se nam smejale in mežikale, kot da bi že vedele za naše želje.

Tiho smo v sebi zašepetali te najlepše besede in tako iskriivo upali na uresničitev želja.

Usedli smo se in čakali na zvezdnati prah, ta čaroben prah, ki vsakemu vlije kanček upanja.

Kmalu za tem sem začutila posebno toploto, ki me je grela pod roko. Za trenutek nisem vedela, kaj je to. Dokler nisem začutila prijetnega dotika, se nisem zavedala, da se mi je želja uresničila. Pogledala sem in videla to lepo belo snežno kepo s štirimi tačkami.

Od veselja sem skočila in najverjetneje prestrašila to kepo, saj je več ni bilo nikjer.

Prišla sem nazaj domov žalostna, a hkrati vesela. Zaspala sem.

Jutro me je znova presenetilo s toplimi in nežnimi žarki. Odprla sem oči. Nisem mogla verjeti. Ne. Ob meni je stala ta ista snežna kepa kot na kresno noč. Gledala me je s tako lepimi, igrivimi očmi, da sem jo objela in stisnila k sebi. Od tistega trenutka sem začela verjeti v čarovnijo kresne noči. Jaz in moja mala snežna kepa, moj kuža Tilč.

Nika Mulec, 8. razred

SKRIVNOSTNI OTOK

Zdelo se mu je, da je na krovu majhnega parnika ostal sam. Kako čudno, skoraj neverjetno, bil je nekako srečen. Sonce je pripekalo. Ostal bo na palubi, se je odločil.

Prevzelo ga je šumenje vode, razumel ga je. Svojo prvo veliko odločitev bo moral sprejeti daleč od ljudi, ampak to je samo moj brat. Včasih se počuti daleč v stran od ljudi.

Bilo pa je res, da smo bili na krovu majhnega parnika. Takrat so bile poletne počitnice. Bili smo na pici v najbolj znani piceriji Pri Momu. Imajo izvrstne pice in drage tudi, ampak ni bil noben problem, saj smo zelo bogata družina. Ko smo mirno jedli, je nekaj počilo BUM in zaleteli smo se v skalo. Mislili smo, da ni nič, ampak ladja je začela toniti. Na srečo smo imeli poseben čoln, ki se sam napihne, ampak je v istem trenutku počil. Skočili smo v vodo in plavali. Ker je bila noč, smo že mislili, da ne bomo preživeli. Naplavilo nas je na otok, ki ga noben ni poznal in nihče ni živel na njem. Poimenovali smo ga Skrivnostni otok. Odšli smo raziskovat. Videli smo zelo zanimive živali, pokrajina je bila čudovita. Nihče ni vedel, kje smo in odločili smo se, da bomo zakurili ogenj in zaspali. Zjutraj nas je zbudil močan zvok. Videli smo slona, opice in mnogo tropskih živali. Naš oče je bil izredno dober mizar. Doma nama je zgradil enkratno drevesno hišico. Zato smo nabrali les in si zgradili leseno hišo. Po letih smo ugotovili, da je na tem otoku vulkan. Ko smo ubili opico in pojedli njeno meso, smo očistili kožo in odšli raziskovat. Prišli smo do vulkana, bil je zelo strm. S skupno močjo smo prišli do vrha. Ugotovili smo, da bo vulkan kmalu izbruhnil. Stekli smo nazaj do hiše in prižgali signalno svečo. Upali smo, da nas bo nekdo opazil, ampak nam nič ni bilo od tega. Zakurili smo velik ogenj in upali. Zjutraj smo se zbudili in videli, kako se kadi iz vulkana. Oče je predlagal, da naredimo čoln in odplujemo stran od obale. Vulkan je izbruhnil. Videli smo, kako so leta našega truda pogorela. Bil je večer. Zaspali smo na čolnu. Zjutraj nas je zbudil močan val in odpluli smo nazaj do obale. Pregledali smo ruševine, vendar nič ni ostalo. Edina sem si odšla ogledat vznožje vulkana ter zagledala veliko bubo. Brez pomisleka sem se je dotaknila ter začutila ščemenje v hrbtu. Stekla sem do družine, ker sem mislila, da je kaj narobe z mano. Tekla in tekla sem, ko sem se dvignila, a glej NEMOGOČE, poletela sem. To se je najverjetneje zgodilo zaradi stika z bubo. Verjetno je povzročilo reakcijo. Poletela sem do družine. Niso mogli verjeti svojim očem, a jaz sem objela svojo mamo in tudi ona je poletela. Objela sem še očeta in brata in tako smo vsi poleteli. Ampak še vedno nismo mogli poleteti čez tisoče kilometrov morja. Hrane ni bilo več in ugotovili smo, da čeprav smo lahko tako dolgo živeli na tem otoku, nam zdaj to več ne bo uspelo. Naslednji dan smo zaslišali zvok. Zvenel je kot helikopter, KONČNO so prišli po nas. Ko smo bili v civilizaciji, smo policiji vse razložili in tudi to, zakaj letimo. Zaradi letenja so nas poimenovali The fly family. Zdaj, ko smo doma, smo morali vsi skupaj sprejeti svojo prvo pomembno veliko odločitev daleč stran od ljudi. Ves naš denar smo podarili za ustanovitev Skrivnostnega otoka.

Minili sta dve leti. Prve počitnice na Skrivnostnem, ups, bolje rečeno na The fly iland. Sedaj smo leteča družina. Vem, da bomo na tem otoku doživeli še marsikaj zanimivega, ampak ne glede na vse, bomo ostali skupaj.

Erika Novak, 7. razred

9.5.2017

SADNA SOLATA

V šoli smo delali sadno solato. Potrebovali smo desko, skledo in nož. Narezali smo jabolka, pomaranče, kivi, jagode in banane. V veliki skledi smo vso sadje zmešali, dodali malo sladkorja in sok limone. Nato smo si sadje naložili v skodelice. Posedli smo se k mizam in se posladkali. Bilo je odlično.

Aida Krajnc, 1. razred

7.4.2017 Velika noč je pred vrati in kot se za veliko noč spodobi, je treba ustvarjati tudi na to temo. Drugošolci smo povabili mame, očete, dedke, babice, tete in prijatelje, da se nam pridružijo na dnevu odprtih vrat, ki smo jih imeli v okviru tehniškega dne. Ustvarjali smo košarice, pirhe in zajčkaste obročke za servietke, da bo velikonočni pogrinjek še lepši. Dopoldne je minil v prijetnem razpoloženju, vsi smo uživali v sproščenem ustvarjanju. Ustvarili smo čudovite izdelke. Učenci so bili s svojim delom in z delom pomočnikov zelo zadovoljni.

Učiteljica z učenci 2. razreda

6.4.2017 Pomlad, čas za sejanje in sajenje

Ker je pomlad že pogumno prikorakala v našo deželo, smo se v 2. razredu odločili, da si pomlad prinesemo tudi v razred. Naredili smo si majhne gredice v pisane posodice in vanje nasejali in nasadili vse, kar smo sejali in sadili na vrtove ob naših domovih. Saj smo pridni in doma pomagamo na vrtu staršem, a tukaj je bilo toliko lepše, saj so sejale samo otroške rokice. Najprej smo si semena in sadike dodobra pogledali. V čem se med seboj razlikujejo, v čem so si podobna, kakšnih barv, oblik in velikosti so...tudi vonjali smo jih in ugotovili, da nekatera nimajo posebnega vonja, nekatera pa ne dišijo najbolj. Nato smo jih posejali oz. posadili ter zalili. Neučakano smo vsak dan opazovali, če je že iz kakšne gredice kaj pokukalo. Tretji dan smo pa le zagledali: prva je na plano prikukala kreša, že četrti dan pa redkvice in nekatera ostala semena, ki so pognala iz zemlje. Lepo je opazovati od blizu, videti, kaj se zgodi, če ima seme dovolj svetlobe, toplote, vode ali pa če tega nima. Zanimivo nam je tudi opazovati, kako se rastline vedno znova obrnejo proti sončku. Lepo je imeti vrčiček na dlani.

Učiteljica z učenci 2. razreda

5.4.2017 V 2. razredu smo v mesecu februarju in marcu dodobra spoznali življenje naših prednikov. S pomočjo starih predmetov, starih fotografij in drugega slikovnega gradiva smo si ogledali, kako so živeli, kaj so jedli, kaj so počeli namesto gledanja televizije, kako so se oblačili, s čim so se prevažali okrog...Najbolj zanimivo pa nam je bilo, ko smo spoznavali, kakšne igre so se otroci včasih igrali. Eno izmed teh smo si tudi izdelali pri uri spoznavanje okolja in jo sedaj redno in z veseljem uporabljamo med odmori. To je igra MLIN.

Učiteljica Janja

21.3.2017

Pomladna prireditev

V ponedeljek, 20.03.2017, smo imeli v dvorani v Koreni nastop, ki je bil namenjen vsem mamam. Naš razred je nastopal z igro Pozdravljena pomlad. Jaz sem bil sonce. Ker sem govoril na mikrofona, sem imel malo treme. Prvič sem nastopal tudi s pevskim zborom. Zapeli smo pesem Šopek mamica nabral sem. Prireditev mi je bila zelo všeč. Najbolj sem bil vesel, da sta me prvič prišli pogledat tudi babica Majda in sestra Vita, ki je plesala in mi ploskala.

Mai Horvat, 1. razred

13.3.2017 **ŠPORTNI DAN**

V četrtek, 12. 1. 2017, smo učenci Osnovne šole Korena odšli na športni dan. Lahko smo izbirali med smučanjem, drsanjem in plavanjem.

Jaz sem se odločil za plavanje. Odpeljali smo na bazen v Ruše. Tam smo bili okoli štiri ure. Imeli smo več zabavnih aktivnosti. Na začetku so nas preizkusili v plavanju, potem pa so nas razdelili v tri ekipe. Najprej smo v vodi igrali košarko, kjer je moja ekipa zmagala. Kasneje pa smo se imeli štafeto, kjer pa smo na žalost izgubili. Sledila je še odbojka. Tu je naša ekipa imela kar precej težav. Kasneje pa smo si lahko izbirali dejavnosti. Najprej smo skakali v vodo, nato pa se še šli petelinji boj.

Po končanih aktivnostih smo zapustili bazen, pomalicali in se posladkali ter se odpeljali domov. Športni dan je bil zanimiv.

VALENTINOVO

Na svetu je veliko ljubezni,
ampak ena je ta prava.

Ljubila sem te,
ampak tebi ni bilo mar zame.

Vsaj dan te čakam v parku,
kjer sva se spoznala,
ti me niti ne pogledaš,
sama tukaj sem.
Ljubi moj, zakaj to počneš?

Ljubim te vso noč in dan,
ti mi na svetu vse pomeniš,
prosim, bodi z menoj.

Nikoli te pozabila ne bom,
ljubi moj, nikoli.

Nuša Mišič, 7. razred

LJUBEZEN

Ljubila sem te,
a tebi ni bilo mar zame.

Hrepenela sem po tvoji ljubezni,
Zate pisala najlepše pesmi.

Pisala sem ti pisemca,
s podpisom tvoja prijateljica.

Žal mi je bilo,
ko gledal si me grdo.

V mojem srcu je še bil kanček ljubezni
zate in za napisane pesmi.

A zdaj mi je hudo,
zato ti puščam tole pesmico.

Suzana Horvat, 7. razred

VALENTINOVO

Valentinovo minilo je,
ljubezen se zgodila je,
minila pa nikol ne bo,
saj večna je ko zlo.

Mi mama rekla je nocoj,
da rože kupim za seboj.
Sem šel v trgovino,
po rožo valentino.

Sem nesel jo v šolo,
za mojo ljubo rožo.
Poljub mi dala je takoj,
domov odsanjal sem nocoj.

Tina Bezjak, 7. razred

VALENTINOVO

Čas ljubezni in veselja,
a res, vse nas terja.

Seveda res je krasna,
včasih je pa res jasna.

Lepo in krasno,
vsem nam je to jasno.
Vsako leto isti čas,
prihaja spet med nas.

Včasih je lepo,
včasih pa slabo.
Ampak ne glede na to,
vsi skupaj smo.

Ta lepota in krasota,
je včasih huda zmota.
To je dan, ko spoznaš,
koga res rad imaš.

To je valentinovo,
res ni isto kot martinovo.
Lep je ta čas,
ko pride med nas.

Erika Novak, 7. razred

VALENTINOVO

Ko valentinovo je,
se vsi lepo imamo.
Ljubezen in sreča prepletata se,
saj vzrok za veselje imamo.

Nabiralnik se odpre,
nam srčke razdelijo,

jih skoraj čisto vsi
na šoli dobijo.

Valentinovo najlepši čas je v letu,
saj nič se ne prepiramo,
ne gledamo se grdo,
saj smo na planetu,
kjer nam je lepo.

Radost kar leti iz nas
in gre vsako vas.
Se gremo razne igre,
zgubimo ali zmagamo za las.

Želim, da bi vsak dan
valentinovo bilo,
da bi se vsi še bolj imeli radi
in se do dobra spoznali.

Kaj sploh lahko še naredim,
da bi se ves čas imeli radi?

Zdaj veste,
kako se imam v tem času,
ko vse zgleda lepo
in je v okrasu.

To je čarobni praznik naš
in če je naš,
je tudi vaš.

Kaja Hanžekovič, 7. razred

NAŠA MALA ZVERINA

Z bratom sva si že dolgo želela kužka, pa nama je vedno nekaj prekrižalo načrte. Največji problem pa je bil v tem, da je oče alergičen na pasjo dlako. Mislila sva, da je že vse izgubljeno, dokler se nekega dne ni vse spremenilo. Bil je petek. Končal sem z glasbeno šolo in odhitel na parkirišč, kjer sta me čakala mama in brat. Povedala sta mi, da se bomo na hitro oglasili pri prijateljih, ker se je najina prijateljica pripravljala na pevsko tekmovanje in je želela slišati mnenje moje mame.

Ko smo vstopili v hišo, sva z bratom takoj zagledala njihovo psičko Neli. Tako nama je bila všeč, da sva očeta in mamo tako dolgo prosila, da sta le popustila in začela razmišljati v tej smeri. Oče je bil glede psa negotov, saj ima alergijo, a nam je oče najine prijateljice razložil, da ta pasma ne prenaša alergij. Ko sva se zjutraj z bratom zbudila, nama je mama prišepnila na uho: »Ati si ogleduje oglase s kužki.« Odhitel sem v dnevno sobo in ga zalotil pri ogledovanju oglasov s psmi. Slišal sem ga, da je po tiho sam sebi dejal: »Pa saj so maltežani tudi lepi ...«. Tako je kar nekaj dni brskal po internetu in se, ko sva bila z bratom v šoli odločil, da bomo kupili shi tzu-ja.

Ko sva z bratom naslednji dan prišla iz šole, sva zagledala hiško za kužka, krtačko, igračke, hrano, ... Bila sva presrečna, ker sta se starša odločila, da bomo šli v soboto po kužka.

Ponj smo šli v Središče ob Dravi, k prijaznemu paru z majhno pasjo družinico. Prijazno sta nas sprejela in povabila v dnevno sobo na pijačo. Po kratki predstavitvi in pogovoru sta odšla po mladičke. Vrnila sta se z majhno košarico s šestimi kužki. Tako so bili »luškani«, da smo vsak enega vzeli v svoje naročje. Izbira je bila zelo težka, a smo se le odločili. Izbrali smo največjega in ga položili v potovalno kletko. Po poti domov je jokal in cvilil, a ko smo prišli domov, smo ga najprej okopali, da je izgubil vonj po svoji pasji »družinici«. Nato smo mu razkazali naš dom in že je postal prav dobre volje. Prvo noč je bil še malo nemiren, a se je zelo hitro navadil na svoj dom. Izbrati pa smo mu morali tudi ime, kar pa ni bil mačji kašelj. Z bratom sva se prepirala, kako mu bo ime, dokler ni oče rekel, da mu bo ime Simba. Ime nama je bilo seveda všeč in sva privolila.

Zelo sem vesel, da sva z bratom dobila kužka. Shi tzu-ji so čudovita pasma, ki je zelo pametna in zato se naš kužek zelo hitro uči. Pasma shi tzu bi priporočal vsem, ki si želite imeti zvestega štirinožnega prijatelja, a ga zaradi alergije ne morete imeti.

Žak Petrič Grajfoner, 8. razred

Simba za klavirjem

PRIREDITEV OB KULTURNEM PRAZNIKU

Vsako leto se Slovenci spomnimo našega največjega pesnika, doktorja Franceta Prešerna. Slavimo ga 8. februarja, na kulturni dan, ki je za nas prost dan. V torek, 7. 2. 2017, dan pred praznikom smo proslavili spomin na pesnika

tudi mi, učenci OŠ Korena. Vsako leto pripravimo kulturni program, v katerega so vključene tudi Prešernove pesmi. Prireditev smo začeli s Prešernovo Zdravljico, ki je naša himna in nadaljevali z uvodnim nagovorom, kjer je bil v ospredju dr. France Prešeren in pomen kulture, torej vse tisto, kar živimo vsak dan: naši odnosi, prijateljstvo, spoštovanje, delo, strpnost itd. Učenci smo se predstavili z različnimi točkami. Nastopala je ansambelska skupina, otroški in mladinski pevski zbor, prisluhnili smo zvokom citer in klavirja, dramatizaciji Spominjamo se pesnika, glasbenim in plesni točki.

Tako smo se mi spomnili našega pesnika. Vsi smo nanj zelo ponosni in z veseljem prebiramo njegova dela.

Julija Jelatancev, 8. razred

6.3.2017

PUSTOVANJE

V torek, 28.2.2017, je bil pust. V šolo smo prišli našemljeni, se predstavili sošolcem in tudi učencem drugih razredov in vrtcu. Šli smo na krajši sprehod po Koreni. Jaz sem bila našemljena v Elzo.

Eva Vrbnjak, 1. razred

V torek, 28.2.2017, smo imeli kulturni dan – pustovanje. Vsi smo se našemili in svoje maske tudi predstavili razredu. Po malici smo šli na krajši sprehod po našem kraju. Zelo so mi bile všeč različne maske. Bil je lep pustni dan. Jaz sem bil našemljen v gasilca.

Jure Weingerl, 1. razred

V razredu se je vsaka maska predstavila. Jaz sem se našemila v princeso Popi. Popi je malo lasato bitje, ki ima rada ples in glasbo. Nato smo plesali in jedli sladkarije. Obiskali smo tudi skupine v vrtcu. Sestrična Sara se me je zelo razveselila.

Urška Krajnc 1. razred

Za pusta sem bila vila Katarina. Bila sem dobra vila. Všeč mi je bila moja obleka z zlatimi bleščicami in s krili na hrbtu. Na glavi sem imela klobuk, v rokah pa čarobno palico, s katero sem maskam pričarala presenečenje - čokoladice in pustne piščalke. Sledila je vesela zabava.

Katarina Božac, 1. razred

V torek smo imeli pustno rajanje. Jedli smo krofe in se imeli super. Bilo mi je všeč, ko smo opisovali svoje maske. Jaz sem bila angelček.

Gaja Polc, 1. Razred

V torek je bil pust. Jaz sem bila dobra vila. Bile so mi zelo všeč tudi maske ostalih sošolcev. Na pustni torek nismo imeli pouka, ampak smo rajali. Bilo mi je zelo všeč.

Nika Lubej, 1. razred

3.2.2017

Korenške pustne šeme

1.3.2017

BABICE IN DEDKI SO NAM PRIPOVEDOVALI....

Babica je hodila v šolo peš, 30minut in brez spremstva. Pisala je s svinčnikom, nalivnim peresom in tušem. Igrali so se z lesenimi kockami in punčkami. S sošolci so se igrali skrivalnice, gnilo jajce, gunitvist, šah, človek ne jezi se... Veliko so se vozili s kolesom. Pozimi so se sankali in smučali z doma narejenimi smučmi. Živela je pri stricu, ker so gradili hišo.

Jure Weingerl, 1.razred

Deda mi je povedal, da so v razredu imeli mize s klopmi. Na klopi je bila luknja za črnilo. Pisali so s peresnikom. Pri tabli pa je imel učitelj palico. Pozimi so učenci nosili drva v šolo. Flomastrov niso imeli. Deda je prvič gledal televizijo v tretjem razredu.

Urška Krajnc, 1.razred

8.2.2017

Proslava ob slovenskem kulturnem prazniku

1.2.2017 SKAKANJE NA MINI PLANICI

V petek smo bili na mini skakalnici. Imela sem se odlično. Vsak je lahko poskusil skočiti. Skakali smo s pravimi skakalnimi smučmi. Na glavi smo imeli čelade. Na koncu smo namesto zlate medalje dobili pašteto.

Urška Krajnc 1. razred

V petek smo skakali na mini Planici. Na začetku me je bilo strah, ampak sem skočila. Bilo je super. Dobili smo tudi priznanja.

Iva Ilec, 1. razred

V petek, 27.1.2017, je našo šolo obiskala MINI PLANICA . Najbolj mi je bilo všeč, ko smo skakali. Zelo sem bil presenečen, ker nismo potrebovali smučarskih čevljev. Medtem, ko smo hodili po stopnicah, sva se z Juretom pogovarjala, kako bova skočila. Na koncu smo dobili priznanje in pašteto.

Gašper Fradl, 1. razred

30.1.2017 MINI PLANICA

V petek so pred Kulturnim domom Korena pripeljali Mini Planico. Ko smo prišli v šolo, smo šli najprej na malico. Po malici smo si šli obleči kombinezon. Vsi veseli smo nato odšli proti Mini Planici. Tam smo skakali in podirali rekorde. Na koncu smo dobili še diplomu in se še skupaj slikali, nato pa odšli v šolo in nadaljevali s poukom.

Luka Mumlek

V petek, 27.1.2017 smo imeli krajši športni dan. Skakalni klub Jablance, se je tudi letos dogovoril z organizatorji Mini Planice, za postavitev skakalnice. Otroci smo spet uživali v smučarskih skokih. Bilo je zelo lepo. Na koncu smo vsi dobili priznanja.

BIL JE PETEK. ZJUTRAJ SEM SE ZBUDIL, HITRO OBLEKEL IN VESEL ODŠEL V ŠOLO. TO JE BIL MOJ NAJLJUBŠI DAN, KAJTI V KORENO SO PRIPELJALI SKAKALNICO. Z UČITELJICO SMO SE PO ZAJTRKU ODPRAVILI PROTI SKAKALNICI. TAM SMO DOBILI SMUČKE IN ČELADE. POSTAVILI SMO SE V KOLONO IN SKAKANJE SE JE ZAČELO. IMELI SMO SE LEPO. VSI SMO DOBILI PRIZNANJA IN PAŠTETO. VESELI SMO SE VRNILI V ŠOLO.

ANDRAŽ MAJAL

24.1.2017 PRAZNOVANJE NOVEGA LETA

Zadnji dan starega leta sem preživel doma z družino. Letošnje silvestrovo se ni veliko razlikovalo od lanskega razen po tem, da sta dedek in babica imela 50 - obletnico poroke. Dan je potekal čisto drugače kot navaden dan, saj smo se že od jutra pripravljali na silvestrsko večerjo pa tudi začetek novega leta.

Ob sedmih zvečer sta prišla dedek in babica. Malo smo se pogovarjali, nazdravili, potem pa šli večerjat. Večerja je bila zelo dobra. Po večerji smo jima voščili za zlato poroko, jima dali šopek ter album s fotografijami poroke in različnih dogodkov, ki so se zgodili v teh petdesetih letih. Babica je potočila tudi kakšno solzo sreče.

Ko smo obudili že vse spomine, smo šli plesat. Ob pol enajstih smo bili že kar utrujeni od plesa, zato smo se usedli. Ati je razdelil pijačo in vklopil televizijo. Tam smo gledali silvestrski program. Ker so imeli tudi tam dobro glasbo, smo šli spet plesat. Tako je bilo nekaj časa, ko pa je bila ura petnajst minut do polnoči, sva z atijem šla po šampanjec in kozarce. Še zadnjič v letu smo zaplesali, nato pa se zbrali v krog in skupaj odštevali. Ob polnoči smo si voščili, z atijem sva nalila šampanjec, nato pa smo zaplesali na skladbo Silvestrski poljub. Po koncu skladbe smo se oblekli in odšli na teraso gledat ognjemet. Mi letos svojega nismo imeli. Nebo je bilo zelo lepo. V nebo je še nekaj časa po polnoči odletela kakšna raketa. Ker je bilo zunaj zelo mrzlo, smo šli hitro nazaj na toplo. Vzeli smo vsak svoj kozarec in nazdravili. Malo smo še zaplesali, potem pa odšli voščiti še sosedom. Tam smo se zadržali kakšno uro, nato pa odšli domov, saj sta dedek in babica odšla domov, mi pa spat, ker smo bili že vsi zelo zaspani. Jaz še nekaj časa nisem zaspal. Zjutraj mi je uspelo spati celo do pol dvanajstih, kar mi ob normalnih dneh nikoli ni.

Čeprav se letošnje silvestrovo ni skoraj nič razlikovalo od lanskega, mi je bilo zelo všeč in upam, da bo tudi naslednje takšno.

Žan Vrbnjak, 6. razred

V PRIČAKOVANJU NOVEGA LETA

31. 12. 2016 se mi je zgodilo nekaj najlepšega. Silvestrovo in novo leto smo praznovali z najbližjimi.

Ob 19. uri smo se odpravili na večerjo k stricu Andreju, teti Slavici, sestrični Amadeji in babici. Ko smo se najedli, smo veseli pričakovali novo leto. Voščili smo si in šli gledat rakete. Zelo nas je zeblo, zato smo hitro po polnoči šli k nam domov. Pri nas smo se nekaj časa zabavali, nato pa smo odšli k mojemu nečaku Niku, sestri Nataliji in njenem partnerju Klemnu v Slovensko Bistrico. Tam mi je bilo najboljšo, saj imam vse zelo rada. Vsi smo se objeli in si voščili. Tam smo nekaj pojedli, nato pa smo skupaj s sestrično in Klemnom odšli v njegovo sobo in igrali kitare, saj igra v bendu. Tam smo bili pol ure, nato pa smo vsi skupaj počasi odšli še k družinskim prijateljem v Zimico. Tudi tam smo se zabavali in končno odšli domov.

Tako sem jaz vstopila v novo leto 2017. Bil je nepozabno, saj smo se veliko zabavali in preživela sem ga z ljudmi, ki jih imam rada. Upam, da bo tudi naslednje leto takšno.

Adrijana Ferk, 6. razred

BOŽIČ

Kaj je božič?

Čas leta?

Čas obdarovanja?

Čas obiskov in veseljačenja?

Božič je del nečesa lepega, magičnega, svetlečega
in v rdeče oblečenega.

Je čas, v katerem niso pomembna samo darila,
ampak sta pomembni družina in toplina.

Božič
je čas malih radosti,

kajti če jih je preveč,
pride do denarnih sitnosti.

Za božič se mora srečati vsa družina,
da premosti luknje, ki jih je med letom dobila.
Zberejo se starši, sinovi, hčere, dedki, babice, tete in strici, ...
ker so le skupaj popolna družina.

Božič je čas veselja, topline,
druženja in družine.
Preživimo ga lahko v družbi z nekom,
mogoče notri pod jelko, mogoče zunaj pod smreko.
Dajmo božič preživeti skupaj,
veseli, nasmejani in s srečo obsijani!
Pot pa naj nas vodi do tistih, ki božiča ne morejo praznovati.
Pokažimo jim toplino, bližino, jim srce odprimo, dajmo jim razlog, da se z nami smeji.
Jure Kovačič, 9. razred

RAZMIŠLJANJA DEVETOŠOLCEV O SVOJI PRIHODNOSTI

V prihodnosti si želim konja, saj sem velika ljubiteljica jahanja in konj. Rada tudi plešem in bi rada postala zelo dobra plesalka. Po poklicu bi bila rada vzgojiteljica, saj imam rada otroke in se z njimi razumem. Moja izobrazba bo dobra. Potovala bom po Ameriki. Udeleževala bom na različnih tekmovanj, spoznala bom Ariano Grande. Moja prihodnost je svetla. V izobrazbi ne bom dobra v fiziki. Maturo bom uspešno opravila. Obiskovala bom koncerte Ariane Grande, saj sem njena velika fenica. Imela bom hčerkico. Poročila se bom s prijaznim, hkrati pa tudi čednim fantom. Živela bom v hiši s svojim partnerjem in skupaj bova imela ranč ali pa konja. V življenju ne bom kadila, saj bi to škodilo mojemu zdravju. Ne bom zbolela za nobeno boleznijo in tudi moja družina ne bo. Postala bom tudi pevka, zato bom zaslužila veliko denarja. Upam, da se mi te stvari uresničijo.

Tjaša Kovač, 9. razred

Zdaj sem v 9. razredu osnovne šole in velikokrat razmišljam o svoji prihodnosti. Moram biti iskrena. Ne vem, kaj bi rada počela v življenju. Konec koncev sem stara šele 14 let. Eno stvar pa vem. Rada bi potovala, videla svet. Moj cilj pa je vsekakor imeti življenje, ki ga bo vredno živeti. Seveda grem zdaj najprej na srednjo šolo. Dalje pa bomo

videli. Lepo počasi. Korak za korakom. Najprej se moram odločiti za srednjo šolo. Nikoli nisem rada delala načrtov za daleč naprej. Sploh pa se še vedno spreminjam. Zelo me zanima likovna umetnost. Pa tudi ples. Mogoče bi bila najboljša odločitev gimnazija. Ampak tudi za to se moram odločiti! Bom prišla do končne odločitve. Na nek način mi drugega niti ne preostane. Za svojo prihodnost seveda ne morem zagotovo reči kakšna bo. Nihče ne more. Nek cilj pa mi je videti svet. Rada bi videla različne kulture in običaje. Za to pa me je še dodatno navdušil izlet v London. Bilo je ... drugače. Zanimivo. Rada bi videla še več. Seveda pa, da bom to dosegla, se bom morala potruditi. Sem optimistična. Pridobila sem že ogromno znanja in upam, da ga bom še več. Težko je govoriti o tem, ko se mi niti ne svita, kaj se bo zgodilo. Moj zaključek je, da se lahko zgodi vse. Seveda pa upam, da bo moja prihodnost lepa.

Špela Bezjak, 9. razred

Po končani osnovni šoli se bom po vsej verjetnosti vpisala na srednjo Zdravstveno šolo v Mariboru, kjer se bom izobraževala kot kozmetičarka. Odločitev o mojem dosmrtnem poklicu je zame zelo težka, saj se mi zdi, da sem pri svojih skoraj petnajstih letih še premalo stara, da bi sprejemala tako težke odločitve. Vendar bi čez nekaj let bilo prepozno, zato se moram sprijazniti z dejstvom, da odraščam v samostojno odraslo osebo. Samostojnost mi je pravzaprav všeč, saj si želim po končanem štiriletnem programu srednje šole ustvariti svoj dom in se preseliti v svoje stanovanje. Zavedam se, da je to velik cilj in je zanj potrebno tudi dosti denarja in dobra zaposlitev, zato sem se odločila, da bom v svojem stanovanju ali pa za začetek v hiši svojih staršev, odprla kozmetični salon. Kot sem rekla, sem samo štirinajst-letna punca, ki mnogo premišljuje in še sama ne vem, kaj hočem. Še prejšnje leto sem si želela na 1. gimnazijo v Mariboru, kjer bi po končani srednji šoli obiskala še fakulteto in po fakulteti poučevala angleški jezik v osnovni šoli. Vendar nisem takšna oseba in mi to delo po mojem mnenju, ne bi ustrezalo. Zato sem se še pred kakšnima dvema mesecema odločala za srednjo ekonomsko šolo, vendar mi je veliko ljudi ni priporočalo, zato sem to misel odvrгла. Najverjetneje bom ostala pri srednji zdravstveni šoli, saj me zelo veseli kozmetika, kar vedo vsi moji prijatelji.

Nika Vohl, 9. razred

Zdaj obiskujem 9. razred OŠ Korena. Že razmišljam o moji svetli prihodnosti in poklicu. Star sem 14 let in letos moram izbrati, na katero srednjo šolo bi se vpisal. Razmišljam o Biotehniški šoli v Mariboru. Šel bi v smer za kmetijsko podjetniškega tehnika ali za naravovarstvenika. Po štiri - letnem programu bi se še šolal naprej. Za kaj še zdaj ravno ne vem. Po opravljenem šolanju bi si poiskal službo in začel služiti svoj lastni denar. Šel bi na svoje. Razmišljam tudi, da bi nekdanj imel tudi družino. Upam, da bom v življenju zdrav, srečen in vesel.

Aljaž Beber, 9. razred

Kaj je prihodnost? Kaj bom počel/a v prihodnosti? Kakšna je moja prihodnost? To so vprašanja, ki se jih ljudje pogosto sprašujemo. Prihodnost je nekaj, kar se še bo zgodilo z mojim ali vašim življenjem. Po mojem mnenju imajo tudi živali in rastline prihodnost, tako da se tudi one vse to sprašujejo.

Tako kot večina najstnikov, se tudi jaz sprašujem, razmišljam in spopadam z dvomi o svoji prihodnosti. Hodim v 9. razred Osnovne šole Korena. Čez nekaj mesecev so že vpisi v srednje šole, jaz pa še ne vem, kaj bi bila rada po poklicu in na katero šolo bi se vpisala. Zelo me je strah, saj si lahko z napačno izbiro srednje šole uničim del oz. celo svojo prihodnost.

Svoje prihodnosti še nimam čisto načrtovane, ampak kdo jo pa ima. Želim uspešno končati srednjo šolo in nadaljevati šolanje na fakso, zraven pa si poiskati še kakšno študentsko delo, da zaslužim še nekaj svojega denarja. Ko bom končala faks, še ne vem, kaj bom, ampak ko bom starejša, želim imeti lepega in postavnega moža, 2 do 3 otroke, hoditi v službo in biti srečna. Vem, da se to sliši pravljичno in nerealistično, ampak kdo pa si ne želi biti srečen? Moja velika želja je še potovati po svetu in odkrivati meni še tuja mesta in ljudi. Zelo si želim odpotovati v Avstralijo in se tam tudi poročiti. Ampak življenje ne gre vedno kot si ga zamišljamo, zato se bom prepustila toku življenja in poskušala uživati.

Eva Štuber, 9. razred

10.1.2017

DAN ODPRTIH VRAT V 1. RAZREDU

V četrtek, 15.12.2016, smo imeli tehniški dan. Izdelovali smo pikapolonice iz orehovih lupin. Iz majhnega kozarčka smo naredili lučko. Spekli smo tudi piškote. Bili so zelo okusni. Ta dan mi je bil zelo zabaven.

Monika Cvikl

V četrtek smo imeli v šoli tehniški dan. Prišle so tudi naše mamice in babice. Delali smo svetilke, pikapolonice in darilne vrečke. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo delali in pekli kekse. Bili so zelo dobri. Dobili smo tudi recept za domov. Lepo smo se zabavali.

Nik Emanuel Fesel

V četrtek smo imeli dan odprtih vrat. V šolo so prišli naši starši in babice, ki so nam pomagali pri izdelavi svetilk, pikapolonic in okrasnih vrečk. Najlepše mi je bilo, ko sem valjala testo in izrezovala kekse, ki so bili zelo dobri. Učiteljica nam je dala recept in naslednji dan smo jih pekli tudi pri nas doma.

Eva Sofija Fesel

V četrtek, 15.12.2016, smo imeli tehniški dan. Izdelovali smo darilne vrečke, svetilke in pikapolonice za srečo. Pekli smo tudi preproste novoletne piškote. Skupaj s sošolci, mamami, babicami in učiteljicama Brigito in Mileno, smo jih na koncu pojedli.

Urška Krajnc

V četrtek smo imeli tehniški dan. Bil je zelo lep in zanimiv, ker tudi sam zelo rad ustvarjam. Spekli smo zelo dobre piškote. Zelo sem bil vesel, da so ta dan lahko prišli tudi naši starši. Mene sta razveselila mamica in bratec Žiga. Bil je čudovit dan.

Jure Weingerl

V četrtek smo v šoli pekli piškote. Bili so zelo dobri. Izdelovali smo pikapolonice, lučko in darilno vrečko.

Mark Kojc

19.12.2016

Pravljice iz 2. razreda

[Alina Tkalčič,](#)
[Andraž Majal,](#)
[Anej Majal,](#)
[Gal Zupančič,](#)
[Katja Murko,](#)
[Luka Mumlek,](#)
[Nika Rotman,](#)
[Nuša Lešnik](#)

19.12.2016 Kulturni dan v 1. razredu

V petek smo imeli kulturni dan. Šli smo v gledališče in si ogledali predstavo Pobalinska pujsa. Predstava je bila zelo lepa. Med igro smo lahko šli na oder. Zelo sem bil vesel in zadovoljen ta dan.

Jure Weingerl, 1. razred

V petek smo bili v lutkovnem gledališču. Ogledali smo si predstavo Pobalinska pujsa. V njej sta nastopala pujsa Tine in Tone. Tudi mi smo šli na oder in se z njima igrali, da spimo. Bilo mi je zelo všeč, ker smo lahko metali kosti.

Nika Lubej, 1. razred

V petek smo si ogledali lutkovno predstavo Pobalinska pujsa. Bilo mi je všeč, ko so pujsku ukradli repek. Najbolj pa mi je bilo všeč, ko smo odšli na oder. Tam smo si metali kosti, plesali in spali.

Urška Krajnc, 1. razred

Meni je bilo najbolj všeč, ko sta pobalinska pujsa nagajala živalim na kmečkem dvorišču. Všeč mi je bilo, ko smo s sošolci metali kosti.

Nika Markuš, 1. razred

V petek smo si v lutkovnem gledališču Maribor ogledali lutkovno predstavo Pobalinska pujsa. Najbolj mi je bilo všeč, da smo metali pasje kosti.

Eva Vrbnjak, 1. razred

7.12.2016

OBISK DRUŠTVA SLEPIH IN SLABOVIDNIH

V petek dne, 3. 12. 2016, nas je 13 učencev obiskalo Medobčinsko društvo slepih in slabovidnih v Mariboru. Tja smo se odpeljali z minibusom.

Bilo pa je takole. Že pred nekaj dnevi smo dobili obvestilo, da bomo v petek obiskali to društvo. Po malici nas je učiteljica Anica zbrala pred šolo in skupaj smo se odpeljali proti Mariboru. Vsi smo bili po malem na trnih, ker si nismo znali predstavljati, kako bo vse to potekalo.

Po prihodu v Maribor smo odšli do univerzitetne knjižnice, a smo kmalu ugotovili, da smo odšli v napačno smer, a smo potem takoj prišli na Gospejino ulico 11. Moj prvi vtis je bil: "Vau. Tukaj pa imajo urejeno in svetlo." Pred nami je bila že skupina iz druge šole, zato smo malo počakali, da so zaključili s programom. Po stopnicah so prihajali učenci, ki so nosili zatemnjena smučarska očala. Takoj mi je postalo jasno, kako bo potekal naš sprehod v temi. Na tak način so nam želeli prikazati, kako se človek počuti, če ničesar ne vidi in hkrati dela vsakdanja opravila. Pred nas je pristopila gospa s temnimi očali, ki je bila slepa. Razložila nam je, čemu služi bela palica in kako rokovati z njo. Nato smo se razdelili v pare. Jaz sem bil z mojo sošolko iz devetega razreda, Tejo Kovač. Razdelili so nam očala in nam jih pomagali nadeti. V roke pa smo dobili čisto ta prave bele palice, s katerimi smo se pod vodstvom sprehodili po nekakšnem malem poligonu in nam prikazali, kako v temi potekajo vsakdanja opravila, kako poteka zabava, pisanje in branje, ... Najprej smo morali premagati pot po stopnicah do prvega nadstropja. Pot nas je vodila do sobe, v kateri so nam pokazali igre, s katerimi si krajšajo čas. Seveda smo jih morali prepoznati in to tako, da smo jih tipali. Prepoznali smo domine, šah, človek ne jezi se in pikado. V naslednji sobi je bila miza, ki je bila kot "križanec" med namiznim hokejem in namiznim tenisom. Igro smo preizkusili tako, da so nam v roke dali lopar in rokavico, ki je ščitila roko pred zadetkom žoge. Namen igre je bil, da žogo podaš nasprotniku in jo zadeneš v odprtino - v nasprotnikov gol. Gol je predstavljal vdrtno na robu mize, kamor je padla žogica, če je nisi obranil. Zdi se enostavno, a je bilo kar težko, še posebej, če ne vidiš, kje žogica potuje. Nato so nas vodili v sobo, kjer so nam prikazali, kako slepi pišejo, berejo in prepoznavajo narisane simbole. Sledili so preizkusi s pripomočki za merjenje in zaznavanje barv. V isti sobi nam je gospa Marjanca pokazala, kako s ščipalko obešati nogavice. Potem smo se premaknili v mojo najljubšo sobo. To je bila soba, v kateri so nam pokazali, kako se kuha in kako prepoznavati začimbe. Za to potrebujemo zelo dober voh. Z vonjem smo prepoznali vegeto, mleto papriko, cimet in kumino. Sledila je soba z računalnikom, kjer nam je gospa pokazala njegovo uporabo in tudi uporabo in rokovanje s telefonom. Uporabljajo popolnoma enake telefone, samo da imajo namesto vidnih oznak glasovne. Tudi računalnik se ne razlikuje od računalnikov nas videčih, le dodatki za branje so drugačni. Knjige berejo s pomočjo Brajeve vrstice ali pa jih imajo posnete na zvočni knjigi. To je bila zadnja postaja današnjega tipanja. Po stopnicah smo se vrnili nazaj v avlo, kjer smo si sneli očala in počakali na ostale. Naše druženje se je malce zavleklo od predvidenega časa, zato smo morali pohiteti na minibus in proti šoli.

Ta dan mi bo za vedno ostal v spominu. Spoznal sem, kakšen bi bil svet, če ga ne bi videl. Izkušnja me je opomnila, kako zelo je pomembno vsako čutilo, ki ga imaš in kaj je najpomembnejše, pokazal mi je, da moram biti hvaležen za to, da ga imam.

Jure Kovačič, 9. razred OŠ Korena

In še nekaj vtisov:

Doživela sem zelo zanimivo izkušnjo gledanja z rokami. Najbolj mi je ostal v spominu način tipanja in prepoznavanja živali

Maja Vrbnjak, 7. razred OŠ Korena

Prvič sem videla stvari, kot jih vidijo slepi, se igrala pikado in namizni tenis, brala knjige napisane s pikicami. Pisava, v kateri so napisane knjige, se imenuje Brajeva pisava ali brajica.

Tina Bezjak, 7. razred OŠ Korena

S prevezo na očeh in v popolni temi smo se srečevali z različnimi pripomočki, ki jih pri vsakdanjih opravilih uporabljajo slepi. Meni je bila najboljša izkušnja »igra posebne vrste namiznega tenisa.«

Ivana Grabušnik, 7. razred OŠ Korena

Trenutek teme me je postavil v čevlje slepih in mi pokazal, kako se morajo znati v življenju.

Aneja Vohl, 9. razred OŠ Korena

7.12.2016

PROJEKT RASTEM S KNJIGO

V četrtek, 17. 11. 2016, smo se učenci 7. razreda OŠ Korena odpravili v knjižnico Duplek. Po malici smo odšli do avtobusne postaje. Tam smo vstopili na avtobus. Ko smo prispeli, nas je bila knjižničarka zelo vesela. Vse je bilo pripravljeno, zato smo se usedli. Povedala nam je, da vsako leto priredijo projekt Rastem s knjigo za vse sedmošolce. Povedala nam je tudi, kako pomembna je bralna pismenost za vse ljudi. Z branjem širimo naš besedni zaklad. Pogovarjali smo se tudi o tem, kako smo se otroci spremenili. Vedno bolj mislimo le nase in ne na čustva drugih. Povedala je tudi, da je vedno manj otrok, saj ljudje ne najdejo več služb in ne morejo skrbeti za otroke. Izvedeli smo tudi, da te lahko kaznujejo, če ne poznaš zakonov in se tako ne znaš braniti. Prišli smo do konca z

našim pogovorom. Knjižničarka nam je razdelila knjige s naslovom Kit na plaži. Z avtobusom smo se odpravili nazaj v šolo.

Tina Bezjak, 7. razred

7.12.2016

OTVORITEV NOVE JEDILNICE S PREDSEDNIKOM DRŽAVE

Na osnovni šoli Korena se je letos zgodil velik dogodek, ki smo ga čakali že veliko let. Letos se je namreč končala gradnja novega prizidka s kuhinjo in jedilnico. Slavnostno smo jo otvorili s prav posebnim gostom, predsednikom Republike Slovenije, g. Borutom Pahorjem, ki smo ga v pismu povabili učenci.

Že vrsto let so generacije učencev in učiteljev govorile o novi jedilnici, ki je bila tedaj le želja. Naša prejšnja jedilnica je bila majhna in zaprta, v kateri je bila vedno gneča in hrup. Ob vsakem obroku smo mislili na novo, prostornejšo jedilnico, ki smo si jo vsi želeli.

V lanskem šolskem letu so se začele spremembe. Nekega šolskega dne je g. ravnatelj vstopil v razred in nam povedal, da bodo šolske omarice predstavljene zaradi pričetka gradnje prizidka. Vsi smo se zelo razveselili in razširili veliko novico ostalim. Ob koncu šolskega leta smo že veselo spremljali napredovanje gradnje. Šolsko leto se je končalo z upanjem, da bomo na prihodnji prvi šolski dan že videli jedilnico.

Ob koncu avgusta smo učenci po pošti prejeli vabila za prvi šolski dan. Vsi smo pomislili na jedilnico. Na prvi šolski dan, ko smo se po počitnicah spet videli spočiti in veseli, so se med množico učencev širile govorice o končani novi jedilnici. Vsi smo bili radovedni in polni upanja o jedilnici. Ko smo vstopili v šolo, se sprehodili do razredov in opazili nova velika vrata, smo se vsi kar ustavljali in radovedno gledali skozi steklena vrata. Videl se je del nove jedilnice. Ko je zazvonil zvonec za malico, je na hodniku nastala velika gneča, saj si je vsak od nas želel prvi malicati v novi jedilnici. Ko smo vstopili v jedilnico, smo bili zelo navdušeni in veseli. Bila je velika in lepa. V miru smo z velikim veseljem pomalicali.

Jedilnico smo morali slavnostno ovoriti. Veselili smo se prireditve. Povabljenih je bilo veliko ljudi. Učenci in učitelji smo prišli na idejo, da bi na ta, za nas velik dogodek, lahko povabili samega predsednika države. Sklenili smo, da pismo napišemo učenci. To je za nas bila velika čast. Pismo smo res napisali in ga poslali predsedniku države, g. Borutu Pahorju. Čez nekaj časa so nam sporočili, da se bo predsednik otvoritve udeležil. Bili smo zelo veseli in se že veselili velikega dne.

Potekale so še zadnje priprave za slavnostno otvoritev in že se je telovadnica polnila z gosti. Otvoritev je bila

odlična. Bila je polna veselja in nasmeškov. S predsednikom države smo se veselili naše pridobitve.
Tega dne ne bomo zlahka pozabili. Za nas učence je to velika pridobitev, na katero smo zelo ponosni.

Julija Jelatancev, 8. razred

NA OTVORITVI NOVE KUHINJE IN JEDILNICE

V petek, 28. 10. 2016, je našo šolo, OŠ Koreno, obiskal predsednik države, gospod Borut Pahor. Prišel je na otvoritev nove jedilnice in kuhinje, prerezal je tudi svečani trak.

V petek popoldne smo se zbrali v telovadnici osnovne šole. Imeli smo prireditev ob svečani otvoritvi jedilnice in šolske kuhinje. Povabljeni so bili veliko število ljudi, telovadnica šole je skoraj pokala po šivih. Govor so imeli: ravnatelj šole, gospod Darko Rebernik, župan občine Duplek, gospod Mitja Horvat in še predsednik države, gospod Borut Pahor. Nastopajoči so bili mladinski pevski zbor, otroci vrtca Korena, šolska plesna skupina Plesna dimenzija, učenci 1. razreda in šolski ansambel. Prireditev sta povezovali Eva Štuber in Špela Bezjak. Po končani prireditvi smo se izbrani učenci ter nastopajoči skupaj z gospodom Borutom Pahorjem odpravili proti novi kuhinji in jedilnici, kjer je predsednik države prerezal svečani trak. Na koncu smo imeli še pogostitev. Vsi učenci in ostali povabljeni so imeli možnost slikati se z gospodom Pahorjem in spregovoriti z njim kakšno besedo. Bili smo ponosni, ker je predsednik države obiskal našo šolo in naš kraj. Vsi učenci pa smo veseli nove jedilnice in šolske kuhinje, kjer nam bo kuharica še naprej pripravljala okusne obroke.

Patrik Fras, 4. razred

VTISI UČENCEV 6. RAZREDA Z OTVORITVE OB SREČANJU S PREDSEDNIKOM DRŽAVE

Predsednik države mi bo ostal v večnem spominu, saj sem se lahko z njim fotografirala. Najbolj všeč na njem mi je bil njegov nasmešek.

Zala Grajfoner, 6. razred

Srečanje s predsednikom mi je bilo zelo všeč, saj ima smisel za humor, rad ima otroke in je zelo prijazen.

Katja Senekovič, 6. razred

Predsednik mi je bil zelo všeč, saj se veliko smeji in ceni male stvari.

Vita Rojs, 6. razred

Prireditve mi je bila zelo všeč, še najbolj ples in srečanje s predsednikom države.

Tamara Beber, 6. razred

Všeč mi je bilo, da sem lahko videla predsednika države v živo, ima smisel za humor in je visok.

Maja Kokol, 6. razred

S predsednikom države sem se fotografirala, se pogovarjala, všeč mi je, kako lepo sprejme majhne otroke.

Issa Rebernik, 6. razred

Srečanje s predsednikom mi bo ostalo v spominu vse življenje.

Aleks Mišić, 6. razred

Na prireditvi sem bil zelo živčen, saj sva kasneje s sošolko držala trak, ki ga je prerezal predsednik države.

Žan Vrbnjak, 6. razred

Predsednik države je zame nekaj posebnega. Všeč mi je bilo, da sem ga lahko videl v živo in da nas je povabil v Ljubljano v svoje delovne prostore.

Matic Cvetko, 6. razred

23.11.2016 Nadarjeni učenci OŠ Korena smo na našo šolo povabili učence Zavoda Dornava, ki so precej drugačni od nas, saj so se takšni že rodili. Živijo v podobnem okolju kot mi, spoznavajo podobno snov vendar na njihov način, ki nam ga predstavlja Julija v spodnjem besedilu. Na koncu so učenci tretjega razreda podarili učencem Zavoda Dornava

risbice, ki so jih bili zelo veseli.

Za lažjo predstavo tega, pa so besedilu dodane tudi fotografije

Anica Toplak

Lutkovna predstava otrok Zavoda Dornava

V torek, 18. oktobra 2016, so nas na našo željo obiskali učenci in učitelji Zavoda Dornava. To so otroci, ki so se rodili z zmerno, težjo ali težko motnjo v duševnem razvoju. Predstavili so se z igrico »Kdo je napravil Vidku srajčico«. Učenci in učitelji smo bili nad uprizoritvijo zelo navdušeni. Pokazali so nam del njihovega izobraževanja in zabave ter da se kljub motnji znajo naučiti nekaj, kar je zanimivo tudi drugim otrokom. Po odlično zaigrani igrici smo se imeli možnost družiti z njimi. Najbolj zgovorna je bila deklica Barbara, ki komunicira s pomočjo računalnika prilagojenega njenim zmožnostim in to z očmi. Ob pogovoru in spoznavanjem smo se imeli lepo. Učiteljice so nam predstavile tudi delček metod in dela pri učenju otrok s posebnimi potrebami. Zelo smo veseli, da smo jih imeli možnost spoznati in si ogledati njihovo predstavo.

Julija Jelatancev, 8. razred

10.10.2016 V tednu otroka peti razred izboljšuje svet

20.9.2016 **KOPANJE V JEZERU**

V soboto, 26. 8. 2016, sem se šel kopat s sošolcem Vanjo in prijateljem Anejem v Avstrijo na jezero.

V petek po treningu sem šel prespat k sošolcu Vanji, saj me je povabil na kopanje v Avstrijo. Spat sva odšla zelo pozno, saj sva gledala zelo zanimiv film. Zjutraj sva se zbudila ob 11. Uri in po zajtrku smo se odpravila na pot. V Mariboru smo se ustavili, saj smo s seboj vzeli še prijatelja Aneja. Med potjo je Vanja lovil pokemone, saj se med vožnjo zmeraj dolgočasi. Ko smo prišli čez mejo, smo ves čas spraševali Vanjino mamo Andrejo, ki je tudi učiteljica na naši šoli in njenega partnerja Tomaža, ali smo že tam, saj smo bili zelo vznemirjeni in polni pričakovanj. Ko smo končno prispeli, smo se hitro odšli preobleč, da bi lahko čim prej odšli v vodo, a takrat sem opazil, da sem pozabil kopalke. Na srečo je Vanja imel še ene in mi jih je posodil. Ko smo se oblekli, nas je Tomaž prosil, da naj napihnemo blazino za v vodo. Rabili smo kar nekaj časa, ampak nam je uspelo. Odšli smo v vodo in opazili, da je en del blazine izpraznjen. Hoteli smo ga napihniti, a ni in ni šlo. Ugotovili smo, da je preluknjan. Čez nekaj časa je bil prazen tudi drugi del in tudi ta je bil preluknjan. Odločili smo se, da gremo skakat s pomola, zato

smo se odpeljali tja. S pomola smo delali razne skoke, na koncu smo vsi eden za drugim skočili v veliko luknjo, ki je bila na sredini blazine. Ker smo bili žejni, smo se odpravili do brisač, da nekaj spijemo. Imeli smo še kosilo, nato smo se odšli vozit po toboganu. Videli smo velik napihljiv tobogan, katerega je bilo treba plačati. Vanja je takoj odšel do mame in jo vprašal, če lahko gremo. Dovolila nam je in odšli smo na 15 metrov visok tobogan. Na vrhu je bilo zelo zanimivo, saj si imel zelo velik razgled.

Najprej me je bilo strah se spustiti, nato pa sem zelo užival, žal je zelo hitro minilo.

Proti večeru smo pospravili stvari in se odpravili domov. Nato je še Vanja prišel prespat k meni in tako se je zaključil najboljši dan med počitnicami.

Ta dan si bom za zmeraj zapomnil, saj sem se zabaval kot še nikoli. Upam, da še kaj takega kdaj ponovimo. Res sem hvaležen učiteljici Andreji in Tomažu, da sem lahko šel sabo.

Tim Dvoršak, 8. razred

POREČ 2016

Letos sem že šesto leto s kolonijo obiskala Poreč. Bilo je res zabavno, saj sem bila tam s svojimi prijatelji. Bilo je ogromno zanimivih in lepih trenutkov, med njimi tudi ta, ko smo se s tremi prijateljicami odpravile na pedolin. Same smo se lahko vozile po morju. Bilo je res zabavno, saj smo se vozile po toboganu, skakale v vodo ter se zabavale. Nato so se nam še pridružili fantje, s katerimi smo se dobile sredi morja. Skupaj smo se smejali in skakali po obeh pedolinah.

Prav tako smo šli na izlet z ladjico. Že zgodaj smo se peš odpravili do pristanišča. Hoja je bila naporna, saj je bilo zelo vroče. Ko smo končno prispeli, smo se vsi posedli po ladji. To je bil zaslužen počitek. Peljali smo se v Rovinj. Ko smo prispeli, smo se najprej slikali kot skupina, nato pa še vse skupine skupaj. Nato smo se lahko sprehodili po stojnicah. Kupili smo sončna očala, zapestnice in podobno. Na žalost je bil kasneje čas za odhod. Sedli smo na ladjico in se odpeljali. Vsi smo bili že zelo lačni, zato smo dobili čevapčiče, hrenovke, piščanca, ... Kosilo je bilo zelo okusno. Po dolgi vožnji smo prispeli nazaj v Poreč. Tam smo si ogledali še več stojnic ter se nato odpeljali z vlakcem nazaj v dom.

Aneja Vohl, 9. razred

V LJUBLJANI

Ljubljana – prvi dan

V Ljubljano sem šel s svojo sestrično Anjo, ki ima v Ljubljani fanta, pri katerem sva ostala tri dni. Njenemu fantu je ime Janez. Na pot sva se odpravila v ponedeljek okrog šestnajste ure. Tja sva se vozila okrog dve uri s tem, da sva se ustavila še na Trojanah zato, da sva šla na njihove slavne krofe. Tja sva prišla ob osemnajsti uri. Za začetek sem si razgledal hišo in se nastanil v sobo, katero so mi dodelili. Za zvečer pa smo se zmenili, da si bomo šli ogledat center Ljubljane. Na začetku se mi obrobje centra ni zdelo tako pretirano lepo, ko pa smo se vedno bolj približevali, sem spoznal, da sem se motil. Naša prestolnica je zelo lepa. Vse v barvah, polno ljudi in še lepo urejeno. V centru smo ostali približno dve uri, nato pa smo se odpravili domov in si na poti privoščili še kebab.

Ljubljana – drugi dan

Drugi dan smo vstali že ob šesti uri in se odpravili v Strunjan. Vožnja do tam se mi ni zdela dolga, kajti večino poti sem prespal. Ko smo prišli tja, smo parkirali in se šli kopat. Ker pa se tam ni dogajalo nič posebnega, smo se odločili, da se bomo še malo kopali, nato pa bomo šli na ogled Portoroža in Pirana. V Portorožu sem že bil, zato name ni naredil posebnega vtisa. Nato smo šli v Piran. Tam smo si malo pogledali mesto, videl sem tudi Tartinijev trg. Proti večeru pa smo se odpravili domov.

Ljubljana – tretji dan

Tretji dan sem se vstal okrog enajste ure. Hitro smo pojedli zajtrk in se začeli dogovarjati, kam bomo šli danes. Zvečer se namreč z Anjo vračava proti Mariboru. Odločili smo se za Zbiljsko jezero. Tja smo se vozili približno 45 minut. Ko smo prispeli, sem bil osupel. Bilo je zelo lepo, okolica jezera je bila brezhibno urejena, voda v jezeru kristalno čista, na gladini so plavale vse vrste vodnih ptic, še posebej pa mi je bil všeč bar, v katerem smo bili. Tam sem pojedel ogromno čokoladno kupo s smetano in piškotki v čokoladi. Nisem si mislil, da je to lahko tako nasitno. Po pojedini in ogledu Zbiljskega jezera smo se odpravili v Postojno obiskat Janezovega dobrega prijatelja. Obiskali smo okoliški kmečki turizem. Žal si imena nisem zapomnil. Tam smo si ogledali konje in nekaj spili. Nato smo se odpravili domov, ker se žal za ogled Postojnske jame nismo odločili. Ko smo prišli nazaj, sva z Anjo spakirala in se pripravila za na pot domov. Domov sva se peljala s prevozi. Ob prihodu v Maribor smo šli še Anja, mama in jaz na sladoled.

Jure Kovačič, 9. razred

PEGASTA SOVA

Med letošnjimi poletnimi počitnicami sem preživela veliko nepozabnih trenutkov, vendar je med njimi en, ki mi

največ pomeni, in sicer udeležba na ornitološkem taboru.

Letos sem se ponovno udeležila ornitološkega tabora, na katerem mladi s svojimi mentorji iščemo, opazujemo in določamo ptice. Najraje imam nočno opazovanje, tj. opazovanje sov. Že mnogo let večino časa nočnega terena namenjam pegasti sovi, eni izmed najredkejših. Tudi letos smo jo iskali in imeli veliko srečo.

Bilo je v sredo, pozno ponoči. S svetilkami smo si osvetljevali pot po gozdu in v tišini hodili drug za drugim. Čez nekaj časa smo v daljavi zagledali luč. Približevali smo se svetlobi in ugotovili, da je pred nami majhen zapuščen grad. Mentor Dejan nam je povedal, da je pred leti v bližini gradu bila opažena pegasta sova. Predlagal je, da tukaj ostanemo in opazujemo, saj jo z veliko sreče morda opazimo. Vsi smo seveda privolili, saj si je vsak od nas iz skupine močno želel videti pegasto sovo. Sedli smo na tla in v tišini opazovali zvezde ter poslušali vsak pisk, ki je prišel iz gozda. Bilo je temno, le zvezde so sijale nad nami. Tu in tam se je oglasil zvok kakšne živali, vendar po štirih urah še vedno o sovi ni bilo ne duha ne sluha. Odločili smo se, da grad zapustimo in odidemo domov v hotel, saj smo bili vsi že zelo utrujeni. Med vstajanjem pa smo zaslišali glasen krik. V tistem trenutku smo vsi obstali in pogledali v nebo. Kmalu za tem so vsi začeli šepetaje govoriti, da je to pegasta sova. Mentor je z daljnogledom gledal na drevo. Obrnila sem se in opazila veliko, lepo in veličastno pegasto sovo. Ko sem jo zagledala, sem popolnoma otrpnila. Od sreče se mi je na obrazu narisal nasmeh. Takoj, ko sem zagledala sovo, več nisem bila zaspana. V meni je bila še samo sreča. V čisti tišini smo spet sedli, si pripravili daljnoglede in še dolgo opazovali vsak sov in gib. Čez nekaj časa je sova zletela in izginila v temi. Vstali smo in kar vzklikali od sreče. Počasi smo se z velikim nasmehom na obrazu vrnili v hotel in še dolgo pripovedovali o pegasti sovi.

Ta dan je zdaj zame zapisan kot najsrečnejši v počitnicah. Trenutka, ko sem zagledala pegasto sovo, ne bom nikoli pozabila. Vsak dan po tej noči smo imeli srečo in videli še mnogo redkih vrst ptic, vendar mi pegasta sova od vseh pomeni največ.

Julija Jelatancev, 8. razred

NA MORJU

Začelo se je, ko smo se z družino 17. 7. 2016 odpravili na morje. Pričakoval sem, da se bom veliko naučil in zelo zabaval.

Med vožnjo sva se z bratom malo šalila. Ko pa smo prišli, smo razpakirali, ampak moj ata je zamenjal dvigalo, zato smo skoraj šli v napačno sobo. Ko smo se namestili, smo se oblekli in se šli kopat. Plaža je bila lepa in z bratom sva si kupila žoge. Tri krat smo z atijem šli na pedolin. Med kopanjem smo se zelo zabavali, z bratom sva našla tudi veliko školjk. Enkrat

smo z atijem odšli loviti ribe, ampak na žalost nismo ulovili nič. Ko sva z bratom iskala polže za ribolov, je Maticu pobegnili natikač, zato sem na koncu bil moker. V sredo smo šli na križarjenje. Tam sva dobila piratske rutice in videli smo delfine. Z ladjo smo odšli v Rovinj in Vrsar. V Rovinju smo imeli eno urni postanek in odšli smo si ogledati mesto. V Vrsarju pa smo se šli kopati. Skočil sem celo s skakalnice, čeprav si na začetku nisem upal skočiti. Ko smo odšli nazaj domov, smo šli na večerjo. V petek smo šli v Poreč, kjer smo srečali tudi znance.

V nedeljo smo odšli domov. Vsi smo komaj čakali, da vidimo svoje domače in prijatelje. V teh dneh sem se res zabaval in se tudi dosti naučil. Komaj sem čakal, da pridem domov in v šolo. Tako so se končale moje počitnice na morju.

Miha Bezjak, 6. razred

POČITNICE

Letošnje počitnice so bile malo drugačne. Namesto na morje smo odšli v Cerkljevo Karstsko Regijo.

Ko smo prišli, smo imeli problem, saj so nas imeli prijavljene za teden dni kasneje. Na našo srečo so imeli še eno prosto sobo. Prvi dan smo imeli bolj prosto, zato smo si samo ogledali mesto. Preostanek dneva smo šli na bazen. Ko smo prišli z bazena, so nam na recepciji rekli, da bo naslednji dan Kurji piknik. Naslednje jutro smo odšli v mesto na pijačo. Čez dan smo bili v sobah, dokler se ni začelo mračiti in smo odšli na Kurji piknik. Pot do piknika nismo vedeli, zato smo hoteli nekoga vprašati za pot. Žal nismo nikogar srečali, zato smo se odpravili nazaj proti hotelu. Videli smo plakat za sedežnico. Prišli smo do recepcije, kjer so nam dali zastojne karte. Ta sedežnica je bila enaka kot gondola na Pohorju, le da je bila sedežnica. Ko smo prišli na vrh, smo pričakovali, da bo zanimivejša, saj sta na vrhu bila samo travnik in kočica. Bilo pa je zelo lepo in imeli smo prelep razgled. Pri koči smo imeli kosilo, nato pa smo se počasi odpravili nazaj dol. Pri avtu smo videli, da nam je nekdo s kolesom popraskal avto. Nazaj v hotelu smo odšli v bazen. Na naš predzadnji dan smo se odpravili na Krnsko jezero. Pot do tja je bila zelo kamnita in le redko travnata. Največ travnate poti je bilo na vrhu pred jezerom. V jezeru je bilo ogromno malih ribic. Ker smo s sabo imeli kruh, sem ga po koščkih metal v vodo. V eni sekundi je okoli kruha bila jata ribic. Ko smo prišli nazaj v hotel, smo še zadnjič odšli v bazen, saj smo se naslednji dan odpravili domov.

Miha Majer, 8. razred

POČITNICE

Šolsko leto je bilo zelo naporno, še posebej proti koncu, zato sem komaj čakal na počitnice, da si malo oddahnem in nabere novih moči. Toda vse se enkrat konča. Tako so se tudi letošnje počitnice in ostali so mi le spomini.

Tokrat nisem želel na morje, zato sem počitnice preživel večinoma doma. Kmalu mi je postalo žal. Čeprav sem lahko dolgo poležaval in lenaril, sem kmalu spoznal, da bom naslednje leto ravnal drugače. Med počitnicami smo s prijatelji hodili na igrišče igrati nogomet in se s kolesi odpeljali v Duplek na sladoled. Med potjo smo se ustavili in se posedli na jaso, se igrali razne igre ter se pogovarjali pozno v noč. Kot vsako leto sem tudi letos obiskal brata in očeta. Komaj sem čakal, da pride dan, ko se odpravim na pot proti Radečam. Bilo je zgodnje petkovo jutro, saj sem moral vstati že ob 4. uri zjutraj. Ni mi bilo težko, saj sem komaj čakal da objamem brata, čeprav bo do tedaj preteklo še nekaj ur. Ta čas mi je zelo hitro minil, saj sem vso pot na vlaku prespal. Bil sem ves zmeden, ko me je mama zbudila, da smo prispeli. Na postaji naju je že čakal Marko in takoj smo nadaljevali pot proti Mirni na Dolenjskem, da še obiščemo očeta.

Teh nekaj dni mi je zelo hitro minilo in ostali mi bodo v lepem spominu, saj so bili dnevi, ki sem jih preživel z vso družino taki, kot jih doživljajo moji vrstniki in prijatelji vse dni v letu.

Žiga Šoba, 9. razred

KLOBUKI IZ MODRINE IN LADJA V ŠKRIPCIH

Tako kot vsako leto sem tudi letos med poletnimi počitnicami doživel veliko lepega, poučnega, zanimivega in razburljivega. Žal je tako kot vsako leto treba izbrati le eno doživetje, katerega pa je zelo težko izbrati, če preživiš 7 tednov poletnih počitnic na morju, kjer vsak dan doživiš nekaj, kar se ti za vedno vtisne v spomin. Tako sem se kljub težki nalogi glede izbire teme odločil, da bom opisal dan, ko so se na vsem lepem med plutjem s čolnom prikazale ogromne meduze.

Dan se je začel s povsem normalnim jutrom, saj nas je moj brat Lan kot po navadi zbudil. Hitro smo se predramili, oblekli in odšli na zajtrk. Pripravili smo si obilen zajtrk, da na čoln nismo odšli s praznim želodcem. Zelo smo se že veselili čolna, saj ga nekaj dni nismo mogli voziti. Tiste dni je po Jadranu divjalo hudo neurje in voda še žal ni bila primerna za kopanje. Bila je zelo mrzzzzzzla. Odločili smo se, da če se že ne bomo kopali, bomo vsaj odšli na črpalko, ker je čoln bil zelo »žejen«. Tako smo se odpravili proti črpalki. Vozili smo bolj počasi, da nam ne bi med potjo zmanjkalo goriva. Medtem ko smo pluli, pa smo nekaj zagledali v vodi. Bila je velika temno rjava packa, ki je zaradi valovanja nismo prav razločno videli. Hitro smo zmanjšali hitrost in si tisto rjavo stvar pobliže ogledali. Nismo vedeli, kaj pravzaprav je, zato sem iz torbe sunkovito izvlekel svojo podvodno kamero. Hitro sem jo vstavil v podvodno ohišje in že je bila v vodi ter snemala dogajanje. Žal je v tistem času nisem uspel povezati s telefonom in dogajanja nismo morali gledati v živo preko telefona. Po nekaj minutah sem kamero izvlekel iz vode, jo obrisal in

snel iz ohišja. Nato pa smo vsi radovedni in polni pričakovanja vklopili posnetek. Naenkrat smo vsi začudeni obstali. S svojo podvodno kamero sem ujel zelo dobre posnetke zahvaljujoč očetovem spretnem krmarjenju po valovitem morju. S kamero sem ujel čudovito meduzo, kakršne še v življenju nisem videl. Medtem ko smo si z mamo in bratom ogledovali posnetke te veličastne meduze, je oče že krmaril naprej proti črpalki. Našo pot je prekrizalo še kar nekaj meduz, a žal se za njih nismo ustavljali, ker smo morali po gorivo. Bližje smo bili črpalki, več je bilo meduz.

Ko smo že skoraj prispeli do črpalke in zapeljali v pristanišče, smo od začudenja spet obstali. Na obali je stala množica ljudi in začudeno strmela v morje. Seveda so za to imeli dober razlog, saj je tudi meni vzelo sapo. Pred nami se je potapljala veličastna in kot zemlja stara ribiška barka. Tonila je nižje in nižje, dokler ni iz vode gledal samo še visok jambor.

Ladjo so seveda spretno reševali potapljači, a jim ni dobro kazalo. Nato se je pa pripeljal kombi, iz katerega sta stopila dva moža do pasu v potapljaški obleki. Iz kombija sta izvlekla predmet, ki je večim potapljačem spet vlil upanje. Ta predmet je namreč bil ogromen a prazen balon. Potapljača sta iz avta naglo izvlekla nekaj jeklenk in si jih obesila na hrbet. Nato sta balon vrgla v vodo in za njim skočila še onadva. Medtem ko je ladja tonila nižje in nižje, sta potapljača že spretno vezala balon okoli trupa ladje, da je iz vode gledal še samo vrh balona. Nato pa je napočil trenutek, ko je potapljač iz vode potegnil cev, ki je bila privezana na balon in na njo pritrdil jeklenko. Potapljač je do konca odprl ventil na jeklenki in balon se je začel z naglico polniti. Ko se je prva jeklenka izpraznila, je potapljač priklopil še drugo, zatem tretjo in nato še četrto. Balon je bil poln. Ladja se je začela bliskovito dvigovati. V hipu je bila zunaj in ljudje so začeli navdušeno ploskati. Mi smo le prispeli do črpalke, hitro natočili gorivo in se že odpravili nazaj proti meduzam. Ni trajalo dolgo časa in že smo jih zagledali. Spustili smo sidro in ugasnili motor. Kljub zelo mrzli vodi sem se odločil, da bom stisnil zobe in odšel pod vodo opazovat meduze. Obul sem si plavutke, nadel masko, pograbil kamero in skočil v vodo. Ko sem skočil v vodo, sem imel občutek, kot da me je zasula ledena gora. Voda je bila res zelo mrzla. Meduz mi seveda ni bilo treba iskati, saj so me kar naenkrat obkrožile. Začel sem jih slikati in kar naenkrat je pred mano plaval velik rjavi klobuk. Bil je vsaj dvakrat večji od ostalih. Imel je velik rjav klobuk, pod katerim so v vodnem toku migetale vijoličaste lovke. Pogledal sem ga od bliže. Potopil sem se pod njega, da bi ga videl še iz spodnje strani. Klobuk je bil iz spodnje strani živo rumen. Bila je čudovita meduza. Nisem je hotel kar tako zapustiti. Brata sem prosil naj mi iz čolna vrže vedro. Na srečo je bilo vedro zelo veliko in je meduza zlahka zlezla vanj. Čez vedro sem poveznil plavutki, da se meduza ne bi izmuznila. Peljal sem jo do čolna. Ko sem splezal na čoln in sem hotel dvigniti vedro, sem se krepko namučil, saj je vedro polno vode bilo noro težko. Na srečo mi je pri tem pomagal brat. Nato sem jo spravil v zadnji predal na čolnu in odpluli smo proti domačemu pristanišču. Ko smo prispeli in čoln privezali na obalo, sem meduzo hitro odnesel na plažo in z bratom sva poklicala najine prijatelje. Takoj so pridrveli. Eni s kolesi, eni s skiroji, drugi peš. Meduza jim

je bila zelo všeč. Nato je prišlo še več ljudi, ki so začudeno opazovali meduzo. A žal meduze nismo mogli več zadrževati, saj bi drugače poginila. Takoj smo jo spustili nazaj v morje.

Dan je bil zelo lep, razburljiv, poučen in zanimiv. Ta dan sem se naučil in videl veliko novega in upam, da se takšen dan še kdaj ponovi. Zelo utrujeni smo vsi opravili to, kar je potrebno opraviti pred spanjem in poskakali v postelje. Zelo utrujen in izčrpan sem v hipu zaspal z enako mislijo kot zmeraj, da bo jutri nov, razburljiv dan.

Žak Petrič Grajfoner, 8. razred

Z LADJO V ROVINJ

Med počitnicami smo šle s sošolkami letos že drugič v Poreč. Sedmi dan smo učenci starejše skupine odšli z ladjo v Rovinj.

Peš smo odšli do manjšega pristanišča in se vkrcali na ladjo. Vozili smo se skoraj eno uro in po težko pričakovani vožnji prispeli v Rovinj. Mesto je zelo staro in lepo. Nihče se mu ni mogel načuditi. Dali so nam skoraj dve uri časa za ogled mesta, kupiti kakšen spominek in iti na kepico sladoleda. Pri ogledu nas učiteljice seveda niso spustile izpred oči. Naša skupina se je najprej sprehodila ob morju. Šle smo na kepico dobrega sladoleda, ki nas je ohladil. Punce smo komaj čakale na stojnice s spominki, okraski in še marsičem. Proti koncu ogleda smo se ustavile na dobrem vaflju in kozarcu soka. Mudilo se nam je na ladjo, zato smo morale pohiteti. Na ladji smo dobili kosilo in si ogledali še en zaliv.

V Poreču in na ladji je bilo zelo zanimivo. Upam, da še grem kdaj.

Maja Vrbnjak, 7. razred

7.9.2016 SPREJEM PRVOŠOLČKOV

Četrtek, 1.9.2016, je bil prvi šolski dan. Skozi šolska vrata OŠ Korena je zakorakalo 20 prvošolčkov.

»Z vsakim učencem prihaja v šolo nekaj novega, česar še nikoli ni bilo, nekaj prvega in edinstvenega. V vsakem

učencu je nekaj dragocenega, česar ni v drugem«
Dobrodošli prvošolčki!

Brigita Posl